

Sesiunea 708**ISAIA Capitolele 15– 18:7****Tema: Profeția asupra Moabului**

Dragi ascultători, astăzi vom face o călătorie mai lungă, de fapt, mai potrivit ar fi, cu pași mai mari. Adică vom lectura și comenta patru capitole, începând cu capitolul 15 și încheind cu 18.

Capitolul 15 al cărții Isaia este un capitol foarte scurt, după cum puteți observa. El începe să prezinte profeția împotriva Moabului, care fi continuată și în capitolul 16. Pare neașteptat având în vedere că două capitole s-au ocupat de Babilon și Babilonul era o mare putere mondială. În comparație cu acesta, Moabul pare cu totul nesemnificativ. Dar în vremea lui Isaia, de fapt mai devreme, din vremea lui David, această țară era foarte importantă și constituia o împărăție puternică.

Moabul era națiunea care a luat ființă din Lot în urma relației incestuoase a acestuia cu fiica sa cea mai mare. Moab, fiul nelegitim al acestei relații sordide, a fost strămoșul moabiților. Aceștia au fost dușmani aprigi și consecvenți ai poporului lui Israel. Împăratul lor, Balac, l-a angajat pe profetul Balaam să-l blesteme pe Israel, pentru că se temea de pericolul reprezentat de poporul lui Dumnezeu la trecerea prin țara Moabului.

Frumoasa istorie din cartea Rut are ca personaj principal o reprezentantă a Moabului. Această moabită a fost o persoană cu totul deosebită. Eu țin foarte mult la personajul biblic Rut. David a fost, în parte, moabit, pentru că tatăl său, Isai, descindea din Obed, fiul lui Boaz și al lui Rut. David avea rude în Moab și acolo i-a dus pe mama și pe tatăl său când erau urmăriți de Saul.

Poporul moabit nu mai există astăzi. Dar cine sunt descendenții moderni ai moabiților? Eu cred că Moabul îi reprezintă pe cei care susțin că sunt copiii lui Dumnezeu, dar care nu au nici o relație vie, reală cu El (vezi Evrei 12:8). Asemenea lui Felix și Festus, moabiții erau „aproape convinși”. Nu erau foarte departe de împărăție, dar nu au intrat niciodată în ea. Au fost vecinii poporului lui Dumnezeu, dar nu au început niciodată să-L urmeze pe Dumnezeu.

Moabitul modern este ușor de descoperit. El este prezent în bisericile noastre. El pretinde că este creștin și face caz de creștinismul lui. Este cel căruia i se potrivește descrierea creionată de Pavel în 2 Timotei 3:5 – „având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea”.

Avertismentul lui Pavel este foarte direct și foarte clar: „Depărtează-te de oamenii aceștia!” Iuda spune și el despre acești oameni că: „Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor; trăiesc după poftetele lor; gura le este plină de vorbe trufașe și slăvesc pe oameni pentru câștig” (Iuda 16). Moabiții moderni sunt lipsiți de evlavie, nu au nici o temere de Dumnezeu. Ei pretind că sunt evlavioși, dar nu sunt. Ei vă fletează cu vorbe mari când cred că pot obține ceva de la voi, dar vă întorc spatele imediat ce-și dau seama că nu prezentați nici un interes pentru scopul lor.

Moabul era periculos când își oferea prietenia. Moabiții nu au fost niciodată un aliat de încredere pentru Israel. Iată Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei!

Isa. 15:1

v.1 Proorocie împotriva Moabului. Chiar în noaptea când este pustiit, Ar-Moabul este nimic! Chiar în noaptea când este pustiit, Chir-Moabul este nimic!...

Nimicirea va veni noaptea, adică va veni pe neașteptate. Expresia „chiar în noaptea când este pustiit” este repetată pentru a accentua apariția bruscă a furtunii care a lovit națiunea. Furtuna a venit peste ei noaptea și noaptea plânsurilor lor nu s-a sfârșit niciodată. Asiria a nimicit această națiune într-un mod de necrezut și greu de redat în cuvinte. Pur și simplu a părut că Moabul este șters de pe fața pământului.

„Chir” – Kerak – este un vârf muntos la aproximativ 17 km de partea de sud-est a Mării Moarte.

Isa. 15:2

v.2 Poporul se suie la templu și la Dibon, pe înălțimi, ca să plîngă; Moabul se bocește: pe Nebo și pe Medeba toate capetele sînt rase, și toate bărbile sînt tăiate.

Templul menționat aici este templul închinat zeului Chemoș al moabiților. Dibon era un oraș pe malul de răsărit al Iordanului, unde a fost găsită „piatra moabită”. [Piatra moabită este un bloc de bazalt negru (1 m înălțime, 0,6 m lățime, 6 cm grosime) cu o inscripție lăsată de Meșă, împăratul Moabului, la Dhiban (orașul biblic Dibon) pentru a comemora răzvrătirea lui împotriva lui Israel și rezidirea mai multor orașe importante după aceea (2 Împ. 3:4-5).]

Nebo este muntele de pe care a văzut Moise țara promisă de Dumnezeu. Medeba era o cetate care aparținea seminției lui Ruben (vezi Iosua 13:16). Toate aceste locuri aparțineau Moabului în vremea lui Isaia. Ele urmau să fie nimicite pentru că, deși moabiții susțineau că-L cunosc pe Dumnezeu, își petreceau timpul în temple păgâne dedicate unor zei păgâni, spunând că astfel se închină Dumnezeului cel viu și adevărat.

Isa. 15:3

v.3 Pe ulițe, sînt încinși cu saci, pe acoperișuri și în piețe, totul geme, și se topesc plîngînd.

Dacă mergeți în Aman, în Iordania, veți avea un sentiment ciudat. Este un loc cu totul neobișnuit. Acum este o țară foarte săracă, dar în vremea lui Isaia era un ținut bogat. Este ca și cum judecata lui Dumnezeu ar fi în desfășurare acolo în prezent.

Judecata asupra Moabului a fost atât de gravă încât până și Isaia a fost mișcat:

Isa. 15:5

v.5 Îmi plînge inima pentru Moab, ai cărui fugari aleargă pînă la Țoar, pînă la Eglat-Șelișia; căci suie, plîngînd, suișul Luhitului, și scot țipete de durere pe drumul Horonaimului.

Deși Moabul era dușmanul poporului lui Israel, inima lui Isaia este cuprinsă de compasiune pentru moabiți pentru că vedea groaza care se abătuse asupra lor. Astfel este revelată inima lui Dumnezeu. În ciuda păcatului omului, Dumnezeu îl iubește în continuare și-i va arăta îndurare oricărui om care vine la El.

Restul capitolului descrie în detaliu nenorocirea care se va abate asupra Moabului. Toate acestea s-au împlinit întocmai.

Capitolul 16 începe cu o ultimă chemare adresată Moabului de a apela la îndurarea lui Dumnezeu pe care El o pregătise pentru ei.

Isa. 16:1

v.1 Trimeteți miei cîrmuitorului țării, trimeteți-i din Sela, prin pustie, la muntele fiicei Sionului!

Un miel trebuie trimis din Moab la Israel pentru a fi adus ca jertfă pe altarul de acolo. Mielul era animalul pentru jertfă care îl descrie cel mai bine pe Hristos – „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Dacă trimiteau un miel, Moabul ar fi arătat că-L recunoaște pe Dumnezeul lui Israel. Dar ei nu au trimis mielul. Moabiții vroiau să fie religioși fără recunoașterea faptului că erau supuși unei voințe superioare și că erau păcătoși înaintea lui Dumnezeu. Acesta era marele lor păcat.

Isa. 16:2

v.2 Ca o pasăre fugară, zgurnită din cuib, așa vor fi fiicele Moabului, la trecerea Arnonului.

Arnonul nu este un râu mare și cu siguranță nu i-ar fi putut despărți pe moabiți de asirieni.

Isa. 16:5

v.5 Și atunci un scaun de domnie se va întări prin îndurare; și se va vedea șezînd cu credincioșie, în casa lui David, un judecător, prieten al dreptului și plin de rîvnă pentru dreptate. -

„Casa lui David” este în celelalte traduceri „cortul lui David”. În Fapte 15 Iacov menționează că Dumnezeu va ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui. După ce Dumnezeu va fi chemat dintre Neamuri oameni care să formeze Biserica, El Se va întoarce și va reface cortul lui David. Despre acest lucru vorbește Isaia aici.

Iată acum cum este prezentată mândria, îngâmfarea, moabului.

Isa. 16:6

v.6 „Auzim îngîmfarea mîndrului Moab, fudulia și fala lui, trufia și lăudăroșia lui.”

Motivul pentru care a venit judecata lui Dumnezeu asupra Moabului a fost mândria moabiților care i-a făcut pe aceștia să respingă oferta îndurării lui Dumnezeu. Dumnezeu i-ar fi izbăvit, dar ei au ales să se încreadă în propria lor neprihănire.

Isa. 16:13, 14

v.13 Acesta este cuvîntul, pe care l-a rostit Domnul de multă vreme asupra Moabului.

v.14 Iar acum Domnul vorbește, și zice: „În trei ani, ca anii unui simbriaș, slava Moabului va fi disprețuită, împreună cu toată această mare mulțime; și ce va rămînea, va fi puțin lucru, aproape nimic.”

Când Dumnezeu se ocupă de națiuni care au legături de un fel sau altul cu poporul lui Israel, El folosește un calendar. El nu folosește niciodată vreun calendar când este vorba de Biserica Sa. În decurs de trei ani, moabiții aveau să fie nimiciiți. În decurs de trei ani, Dumnezeu a folosit Asiria pentru a distruge Moabul. Aceasta a fost judecata lui Dumnezeu care a venit asupra lor din cauza mândriei de care dăduseră dovadă moabiții.

Și Lucifer, fiul dimineții, se umflase de mândrie. El a vrut să-și înalțe tronul mai presus de cel al lui Dumnezeu. Lucifer a vrut să-și întemeieze propria împărăție și să fie independent de Dumnezeu. În esență, aceasta este poziția teologiei liberale. Mândria este lucrul care îi determină pe oameni să respingă Cuvîntul lui Dumnezeu și revelația Sa. Mulți oameni vor o religie în care ei să facă totul. Ei vor să facă ceva pentru a fi mîntuiți pentru că astfel este satisfăcută mândria lor. Mulți îi acuză pe membrii bisericii că sunt ipocriți, egoiști, unii chiar împotriva lui Dumnezeu. Toate acestea vin din mândria inimii omenești. Oamenii sunt îndemnați să meargă fiecare pe calea lui.

Judecata lui Dumnezeu a venit negreșit asupra Moabului. Această națiune uitată total astăzi este purtătoarea unui mesaj pentru noi.

Păcatul mândriei va atrage judecata lui Dumnezeu asupra oricărei persoane și asupra oricărei națiuni. Așa s-a întâmplat și cu Damascul. Vom vedea acest lucru în capitolul 17.

Damascul era orașul cel mai important din Siria. De fapt, încă este cel mai important oraș din Siria. Mulți îl numesc cel mai vechi oraș cu existență continuă din lume. Desigur, există mai multe locuri care au aceeași pretenție. Orașul Micene, din Grecia, susține că este cel mai vechi oraș din lume, dar nu găsești prea multe astăzi acolo.

Se spune că pe malul Iordanului se află un indicator care specifică numărul de kilometri care de despart de „Ierihon, cel mai vechi oraș din lume”. Presupun că mai sunt și alte orașe care pretind același lucru. Oricum, Damascul este îndreptățit să susțină că este cel mai vechi oraș din lume și aceasta din mai multe motive. Un renumit istoric a spus următorul lucru despre acest oraș: „Damascul a fost distrus de mai multe ori decât orice alt oraș din lume... și a renăscut de fiecare dată din propria-i cenușă.”

În ceea ce privește profeția din acest capitol 17, prin Damasc, se face referire la întreaga Sirie. Lucrul acesta este destul de des întâlnit în Scriptură.

Un alt nume despre care vom citi în acest capitol este Efraim. El este numele unei seminții a lui Israel, este numele unui oraș, numele unui munte, dar și numele unui om. Numele „Efraim” este folosit în Scriptură cu referire la cele zece seminții din nord ale lui Israel. Osea spune: „Pentru că Israel dă din picioare ca o vițea neîmblânzită... Efraim s-a lipit de idoli: lasă-l singur!” (Osea 4:16, 17).

Așadar, în capitolul 17 avem judecata asupra Damascului și asupra lui Efraim sau, cu alte cuvinte, judecata asupra Siriei și asupra Israelului. Israel este legat de judecata pronunțată împotriva Siriei din cauza alianței dintre cele două popoare – Siria și Israel – (mai ales cu scopul de a porni împotriva lui Iuda). Parteneri la crimă înseamnă parteneri la judecată.

Isa. 17:1

v.1 Proorocie împotriva Damascului: „Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături;

„Un morman de dărâmături” – mulți se vor grăbi să spună că acest lucru nu s-a împlinit încă, întrucât Damascul de astăzi pretinde a fi la fel ca orașul original. Așa cum am mai spus, este o împlinire îndepărtată în timp a acestor profeții, precum și o împlinire locală sau contemporană. Există două explicații posibile pentru problema prezentată de această profeție:

1. Istoricii nu sunt totdeauna preciși în identificarea localizării unor cetăți din vechime. Cineva a scris o carte de istorie foarte profundă cu ceva timp în urmă și a afirmat că cei mai mari mincinoși din lume sunt istoricii. În zona Damascului de astăzi se află multe ruine și este posibil ca oricare dintre acestea să fie ruinele Damascului străvechi. Damascul este asemenea multor cetăți antice care, după ce au fost distruse, au fost reconstruite nu neapărat în același loc, ci undeva în apropiere. (Alte orașe, cum ar fi orașul sfânt, Ierusalim, au fost reconstruite exact în același loc datorită semnificației acelui loc pentru popor.) Vom lăsa această problemă în grija arheologilor care nu au găsit încă un răspuns cu privire la ruinele Damascului antic.
2. Damascul a rezistat în fața dezastrului războaielor cu care a avut de-a face de-a lungul istoriei și nu a încetat niciodată să fie un oraș, deși s-a schimbat locul în care s-a făcut reconstrucția. Probabil că este cel mai vechi oraș din lume. A supraviețuit fiecărei catastrofe care a venit peste acel ținut, mai ales dacă ținem seama de faptul că pe acolo au mășăluit mai mereu armate. În ciuda acestei longevități, Damascul nu va supraviețui în timpul necazului cel mare. Va fi distrus și, așa cum spune Isaia aici, nu va mai fi o cetate, ci doar un morman de ruine.

Ambele explicații arată acuratețea profeției lui Isaia din acest capitol.

Isa. 17:2

v.2 cetățile Aroerului sînt părăsite, sînt date spre pășune turmelor, cari se culcă nestingherite acolo.

Cetățile Aroerului reprezintă o zonă suburbană din apropierea Damascului. Toată această zonă va fi distrusă. Acest lucru probabil că s-a întâmplat la un moment dat, în trecut, dar se va mai întâmpla și în viitor.

Isa. 17:3

v.3 S'a isprăvit cu cetățuia lui Efraim, și s'a sfîrșit cu împărăția Damascului; dar rămășița Siriei va fi ca slava copiilor lui Israel, zice Domnul oștirilor.

Împărăția din nord a lui Israel trebuie să împartă această pedeapsă cu Damascul din cauza alianței pe care au avut-o cele două popoare. Ambele au fost asediate de Tiglat-Pileser, așa cum citim în 2 Împ. 15:29 și în cele din urmă, copiii lui Israel au fost luați în robie de către împăratul Asiriei, Salmanasar, așa cum se relatează în 2 Împ. 17:6. Aceasta a fost o împlinire parțială a profeției lui Isaia, dar mulți spun că profeția a fost împlinită în totalitate. Dar eu cred că toate acestea privesc spre o vreme viitoare. Sigur că aceste lucruri s-au împlinit, cel puțin parțial, dar găsim adesea cazuri, în Cuvântul lui Dumnezeu, în care Dumnezeu ne face cunoscut faptul că o profeție va fi împlinită complet în viitorul îndepărtat arătând o împlinire parțială care are loc în viitorul apropiat.

În versetele următoare din acest capitol vedem cum este împlinită judecata. Nu voi prezenta prea multe detalii.

Isa. 17:10

v.10 Căci ai uitat pe Dumnezeul mântuirii tale, și nu ți-ai adus aminte de Stînca scăpării tale. De aceea ți-ai sădit răsaduri plăcute, și ai sădit butuci străini.

Isaia vorbește cu împărăția din nord a lui Israel și ce spune aici s-a împlinit literal. Toate acestea au o aplicație spirituală. Țara lui Israel din zilele noastre a fost însămânțată cu plante plăcute și butuci străini. Pădurile de cedri aproape că au fost înlăturate, dar sunt în continuare mulți copaci în acea țară. Muntele Măslinilor a fost acoperit de copaci, dar în perioada în care turcii au deținut controlul asupra Palestinei, aproape toată țara a fost despădurită.

După cel de-al doilea război mondial, Anglia a început o acțiune de plantare de copaci în Israel și guvernele care au urmat au continuat această politică, astfel că au fost plantați milioane de copaci.

Capitolul 18 abordează a cincea profeție, cea referitoare la țara de dincolo de râurile Etiopiei. Nu s-a ajuns încă la o soluție clară cu privire la țara la care se referă Isaia, astfel că au fost oferite multe interpretări. Conform unei din aceste interpretări ar fi vorba despre Egipt, dar descrierea nu se potrivește cu această țară. De asemenea, Egiptul este subiectul capitolului următor, unde vom vedea că Dumnezeu nu a terminat cu acea împărăție și cum este împlinită profeția referitoare la Egipt. Interpretările conform cărora ar fi vorba despre Statele Unite sau despre Marea Britanie sunt total deplasate și nu au nici o legătură cu acest context.

Părerea mea este că Etiopia se potrivește cel mai bine cu textul și intenția Scripturii. Dar despre care Etiopia este vorba? Scriptura menționează două: una în Asia (Gen. 2:13 – țara Cuș este Etiopia) și una în Africa. Eu cred că este vorba de Etiopia din Africa. Este țara de dincolo de râurile Etiopiei, care reprezintă Nilul.

În continuare, Dumnezeu ne atrage atenția asupra Etiopiei:

Isa. 18:1

v.1 Vai de tine, țară, în care răsună zîngănit de arme, și care ești dincolo de râurile Etiopiei!

Acest „vai” este mai degrabă un oftat sau o interjecție de atragere a atenției. Dumnezeu vrea să atragă atenția țării împotriva căreia va vorbi.

„Zîngănit de arme” se traduce mai degrabă prin „zumzet de aripi”. Cineva care a fost în Etiopia îmi spunea că este uimitor cât de multe păsări sunt în această țară. Chiar este numită „țara aripilor”. Aceasta ne întărește convingerea că aici este vorba de Etiopia.

Isa. 18:2

v.2 Tu, care trimeți soli pe mare, în corăbii de papură cari plutesc pe luciul apelor! Duceți-vă, soli iuți, la neamul acela tare și puternic, la poporul acela înfricoșat dela începutul lui, neam puternic care zdrobește totul, și a cărui țară este tăiată de râuri.

Unii au susținut ideea că această putere maritimă ar fi Anglia sau Statele Unite, dar „corăbiile de papură” cu greu ar putea fi descrierea navelor unei națiuni moderne! Dr. Jennings spune că ar fi vorba de vapoare cu aburi, dar vapoarele moderne oricum nu mai merg cu aburi, așa că nici acest lucru nu se potrivește cu vremurile moderne.

„Un neam împrăștiat și devastat” este traducerea corectă pentru „neam tare și puternic”. Aici este vorba despre Israel. Acest lucru este evident și cei mai mulți cercetători ai Bibliei sunt de acord în această privință.

Isa. 18:3

v.3 Voi toți, locuitori ai lumii și voi, locuitori ai pământului, luați seama când se înalță steagul pe munți, și ascultați când sună trâmbița!

„Steagul” este, în opinia unor erudiți ai Bibliei, chivotul cortului întâlnirii care a fost transferat ulterior în templu. Chivotul a dispărut o dată cu captivitatea babiloniană și există o tradiție care spune că a fost dus în Etiopia. Am auzit că există o biserică în Etiopia care susține că deține chivotul. Nu știu dacă acest lucru este adevărat sau nu, dar este clar că un steag se va înălța din țara aceea.

Isa. 18:7

v.7 În vremea aceea, se vor aduce daruri de mâncare Domnului oștirilor, de poporul cel tare și puternic, de poporul cel înfricoșat dela începutul lui, neam puternic, care zdrobește totul, și a cărui țară este tăiată de râuri: vor fi aduse acolo unde locuiește Numele Domnului oștirilor, pe muntele Sionului.

Aceasta este o referire clară la vremea în care împărăția lui Hristos va fi întemeiată pe acest pământ și etiopienii vor veni la Ierusalim să se închine. Nu se spune nici o judecată împotriva lor. În Psalmul 87:4, Dumnezeu spune că etiopianul s-a născut în Ierusalim. Dumnezeu are lucruri minunate de spus despre Etiopia și despre oricine își pune nădejdea în el.

Așa să ne ajute Dumnezeu!